

FALUN

Teremtő egy igaz isten,
Mit csináljak?
Tán bizony már vége is lesz
A világnak!
Két hete, hogy esik egyre,
Bogyborékol –
Még a kakas sincs oda ki,
A pitarba' kukorékol.

Úgy vagyok, mint a tormába
Esett féreg,
Beszorultam a szobába,
Esz a méreg,
A tavalyi ócska naptárt
Olvasgatom:
Csupa merő ostobaság!
Megöl a kín, az unalom.

Ci-ci-ci-cic! Játsszom inkább
A macskával –
Hogy simogat, hogy cirógat
A farkával!
S mint valami rossz poéta,
Úgy dorombol;
Tán azért is haragszik rá
S ugrik neki a komondor.

Esik, esik, ahogy csak tud,
Szakad egyre –
Én is nagyon neki vagyok
Keseredve.
Itt kesergek a falócán
Itt búsulok:
Testem-lelkem olyan álmos,
Olyan lomha, mint a tűzok.

Rokka mellől mosolyog rám
Ángyomasszony,
Töri fejét, hogy mivel is
Mulattasson.
Elbeszéli Genovévát,
Kártigámot...
S rektor uram kis malacát
Hogy lopták el a cigányok.

Sándor bácsi fúr, farag s majd
Ő mesélget;
Szörnyű módon emlegeti
Königgréczet:
Burkus elől a németek
Hogy futottak...
Életemben legelőször
Most hiszek csak obsitosnak.

Édes anyám a kabátom'
Varrogatja,
Egyebütt is jár azért a
Gondolatja!
Kérdezi, hogy mikor lesz már
Feleségem?
Biztatom, hogy nemsokára,
Nem hal ki a nemzetségem!

Esik, esik, egyre jobban,
Mérgesebben;
Szénaboglya beázik a
Szerúskertben.
A padlás is kezd csepegni,
Csirren-csurran –
A kemencepadka mellett
Húzódok meg szomoruan.

Ha soká tart ez az idő,
Meglássátok:
Új özönvíz borítja el
A világot.
Hiszen ránk is férne ismét,
Szó sincs róla:
Sok gonoszság, sok cudarság
Megesett már Noé óta.

Cudar eső, ne bolondozz,
Állj el végre!
Csak addig, míg leszaladok
Az alvégbe.
Csak amíg őt két karomba
Egyszer zárom –
Akkor aztán, ha esel is,
Ha vissza nem jöhetek is:
Vigye manó, azt se bánom!